

studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego lub miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko podlega opiniowaniu przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a opinie wspomnianych organów muszą zostać wzięte pod uwagę w procedurze przyjmowania tych dokumentów. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż organ opracowujący dokument musi zapewnić możliwość udziału społeczeństwa w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami działu III rozdział 1 i 3 ustawy ooś.

W odniesieniu do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zasady udziału społeczeństwa w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko zostały określone odpowiednio w art. 11 i 17 stawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.). Zgodnie z przywołanymi przepisami ustawy *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* właściwy organ ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wyklada ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami

Należy przy tym podkreślić, że do przyjętego dokumentu załącza się pisemne podsumowanie zawierające uzasadnienie wyboru przyjętego dokumentu w odniesieniu do rozpatrywanych rozwiązań alternatywnych, a także informację, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione m.in. opinie właściwych organów oraz zgłoszone przez społeczeństwo uwagi i wnioski.

Pragnę zwrócić uwagę, że przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w myśl art. 4 ust. 2 ustawy *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Kolejnym etapem w procesie przygotowywania inwestycji należących do grupy przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które powinno nastąpić przed wystąpieniem o wydanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś (m.in. decyzją o pozwoleniu na budowę, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego już przed wystąpieniem o wydanie wspomnianej decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest wydawana przez właściwy organ po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz po zasięgnięciu opinii organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Nawiązując do wcześniej przedstawionej strategicznej oceny

oddziaływania na środowisko, należy podkreślić, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy o oś właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Katalog przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko został zawarty w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), zgodnie z którym instalacje planowane na lądzie wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, o mocy nominalnej elektrowni nie mniejszej niż 100 MW, lub instalacje planowane w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii (§ 2 ust. 1 pkt 5) zawsze wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Natomiast w stosunku do instalacji wykorzystujących siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m i których moc nie osiąga 100 MW, bądź też lokalizowanych na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.) – bez względu na ich wysokość, może zostać nałożony obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy o oś. W ramach oceny oddziaływania na środowisko, która jest częścią postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, sporządzany jest raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w którym winny się znaleźć informacje dotyczące zagrożeń poszczególnych elementów środowiska, jakie pociągnąć może za sobą realizacja i eksploatacja przedsięwzięcia, a także jego likwidacja.

Odnosząc się do możliwości wpływania lokalnych społeczności na realizację planowanych przedsięwzięć, pragnę zauważyć, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w myśl art. 79 ust. 1 ustawy o oś, jest obowiązany zapewnić możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania na środowisko, a zgodnie z art. 29 ustawy o oś każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa.

W tym miejscu należy wskazać, iż szczegółowe odniesienie się do uwag wniesionych w ramach udziału społeczeństwa, jak i tych wyrażonych w stanowiskach wspomnianych powyżej organów – co do zakresu i sposobu ich uwzględnienia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 85 ust. 2 ustawy o oś, organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach winien zawrzeć w uzasadnieniu tej decyzji.

W procedurze oceny oddziaływania na środowisko kluczowym dokumentem dowodowym jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, którego zawartość określona została w art. 66 ust. 1 ustawy o oś, a który jest analizowany przez społeczeństwo i weryfikowany przez

organy biorące udział w postępowaniu. W raporcie powinny zostać przeanalizowane skutki wynikające z realizacji, eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia w odniesieniu do poszczególnych elementów środowiska, w tym m. in. zdrowia i warunków życia ludzi, krajobrazu, klimatu akustycznego, siedlisk przyrodniczych, fauny (nietoperzy, ptaków), jak również obiektów i terenów objętych ochroną na podstawie ustawy o *ochronie przyrody*, w szczególności obszarów Natura 2000.

Chciałbym również zaznaczyć, że każde planowane przedsięwzięcie posiada indywidualne cechy oraz jest realizowane w niepowtarzalnych warunkach środowiskowych, w związku z powyższym ustalenie odległości w jakiej powinny się znajdować elektrownie wiatrowe od zabudowań mieszkalnych jest możliwe jedynie w wyniku indywidualnej analizy wpływu przedsięwzięcia na środowisko oraz dostosowaniu środków zapobiegających wystąpieniu negatywnych skutków związanych z jego realizacją. Odległości te pośrednio wynikają z rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w *sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. Nr 120, poz. 826), które ustala zróżnicowane dopuszczalne poziomy hałasu określone odpowiednimi wskaźnikami w zależności od rodzaju zabudowy.

Z up. Ministra
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM

MINISTER ZDROWIA

MZ-PLR-460-12576-24/KB/11

p. 1 Kwieciński
 Ministerstwo Zdrowia
 Warszawa, dnia 20.10.11
 8940

Warszawa, dnia 2011 - 10 - 18

Pan
 Bogdan Borusewicz
 Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Surkiewicza i Zdzisława Pupę z dnia 15 września 2011 r. nr BPS/DSK-043-4019/11, uprzejmie informuję co następuje.

W związku z tym, iż Ministerstwu Zdrowia od dłuższego czasu znana była sytuacja małych, nieraz rodzinnych aptek, które nie były w stanie konkurować z dużymi sieciami, przygotowano ustawę o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów. Przedmiotowa ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

Wprowadza ona m.in. stałe i jednolite ceny detaliczne we wszystkich aptekach na leki refundowane. Powyższe wyeliminuje poszukiwanie przez pacjentów aptek, które mogą zaoferować leki po bardzo zaniżonych cenach. Regulacje zawarte w przedmiotowej ustawie niewątpliwie są bardzo korzystne dla małych aptek prowadzonych przez farmaceutów.

Po dniu 1 stycznia 2012 r. nie będzie już mowy o „wygórowanej do przesady refundacji”. Zarówno małe apteki, jak i duże sieci, będą zobligowane do sprzedaży pacjentom leków refundowanych w tych samych cenach.

Z poważaniem,

Z powołaniem
 MINISTRA ZDROWIA
 PODSEKRETARZ STANU
 Marek Haber